

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 1-70 кор.

За границю:

на цілий рік: зі щоденною
виплатою 7 доларів, або 12
рублів; з висилкою двічі
в тижні 5½ долара, або 10
рублів; з висилкою щотижня
4½ долара, або 9 рублів.
Поодиноким числом по 10 сот.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича

Виходить у Львові щодня крім неділі і свята о 5½ год. по полудні.
Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» при ул. Оссолінських ч. II, партер (Фронт від ул. Тихої). Експедиція місцева в Агенції Соколовського в насажі Гавемана.

Рукописи звертає ся лише напередні застереження. — Рекламні неопечатані вільні від порта. — Оголошення звичайні приймаються по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесення по 30 сот. від стрічки.

З ЖИТТЯ.

Наслідники Христа.

У двох наших радикальних часописях, «Громадський Голос» і «Громадянин», прозвучав з нагоди Різдва сьвяточні поздоровлення, у котрих, звісно, годі було не згадати і самого Ісуса Христа. І слава Богу, що обидва часописи пощадили Того, про котрого сьвята писали; за те обидва згідно додали, що наслідники Христа — не варті доброго слова — тут «Гром. Голос» додав: «з малими виїмками», а «Громадянин» і виїмків не добачив, тільки рішучо сказав: «Та пани видячи, що наука Христова зростає, зробили її своїм гешефтом, перетягнули наслідників Христа на свою сторону, а ти замість голосити між людом слово правди і нове царство для бідного люду, стали на услугах панів і стоять на услугах ще й сьогодні. Отсе може і причина, що сьвята Його народження стали сьвятом черева і що ми так і обходили його до тепер».

Сиджу і думаю собі нишком над сею радикальною премудростію. Отже «пани зробили науку Христову своїм гешефтом». Гм, оно може й не було би таке лихо, як би так справді було. Звєсно «гешефт» гешефтови не рівний, от і наші радикали з нагоди Різдва зробили з науки Христової гешефт і прийняли Ісуса Христа до своєї партії, — річ у тім, аби лиш сей «гешефт» був чесний та сумлінний, а з него можуть мати хосен і пани і бідні...

Більше занепокоїла мене думка, що «пани перетягнули наслідників Христа на свою сторону» і що сьвященники великі і малі вже не голосять між людом слова правди і нового царства, тільки панам служать — через що Різдво зійшло на сьвято черева. Люди, тримайте мене, бо від таких високих радикальних думок чую, як мені у голові крутить ся; мов над безоднею. Отже як оно є? «Пани перетягнули наслідників Христа на свою сторону» — очевидно і в нас, бо обидва радикальні часописи писані не для Іспанців, тільки для Русинів. Де в нас радикальні редактори добачили сьвященників, що стоять по стороні панів і їм служать ще й сьогодні, — сего я не можу зрозуміти! Як би написали були, що той і сей служать панам; але про сотки і тисячі того не можна сказати, то се було би далеко подібніше до правди, ніж така зовсім пуста фраза на адресу всіх наслідників Христа без виїмки. Як би написали були, що багато наших сьвященників не розуміє того у своїм кружі, що розуміють уже робітники, котрі наклеюють себе все і всюди до організації, то і се було би подібніше до правди, ніж згадана фраза. Як би сказали були, що в нас нема такої верстви інтелігенції, котра би так не дбала про свої власні справи, про свою честь і добро, як не дбають сьвященники, то се вже була би навіть ціла правда. А так «великих слів, велика сила» — тай більш нічого. Та колиб ще «великих слів» — а то Бог знає, яких!

Плитке оно і, скажимо правду, глупе таке радикальне писанє. Се є войоване фразами, без доказів із живого життя, без застанови над тим, що то є «слово правди» і «нове царство», без розуміння людської душі. Прийшло «сьвято черева» і радикал скористав з нагоди, аби сказати своє премудре «слово правди», а ти, народе, слухай та вчи ся, бути таким самим радикальним пустомельником, як і твій учитель. От і все!

o. c.

Галицький сойм.

59. засіданє в четвертї дня 13. січня 1910. розпочало ся о год. 11:30. В дальшій розправі над бюджетом п. Гупки (конс.) представив сумний стан кравих фінансів. «Народний» парламент показав ся безсилним і шкідливим. В краю тягар додатків до податків тамує економічне життя; і треба боятися, що ще скорше чим недобір кравого бюджету, зростати буде недобір приватних бюджетів, отже й національного! Подавано ріжні причини економічного занепаду і ріжні способи заряди. Бєсїдник подає одну причину: є нею старий польско-руський спір, котрий займає всі думки і не дозволяє нам зайняти ся движенєм краю з економічного занепаду. Та «руська справа» не дає нам зайняти ся реформами, громадською й хліборобською. Західна Галичина о тих реформ вже давно готова, бо людовці перестали агітувати, а також демократія зах. Галичини готова на тій точці до згоди. Однак радикальна агітація в східній Галичині не допускає до тих реформ. Рускі, навіть найповажніші посли не мають відваги виступити в згоді з нами проти того радикалізму, що шкодить кождому народови. А утворенє сильної національно-руської консервативної партії се conditio sine qua non тревалі згоди. Доси чули ми тільки від одного руского посла погляди, які могли би бути основою такої партії: послом тим є п. Король. Тут наводять бєсїдник по руски промову п. Короля, в котрій він радить нищити радикалів, як диких звірів. (П. Старух: Він мав на думці тих радикалів, що его вибили!). З тими выводами п. Короля, котрі він повторив вчєра в іншій формі, заявивши при тім, що стоїть на національно-руськїм ґрунті, згодять ся певно кождий з присутних тут польських послів З такою рускою партією згода можлива. Але тепер говорити про якусь скорє порозумінє значило би contra spem sperare. Однак і в будучині ніколи не буде згоди на основі рівного виборчого права. До такої реформи в сїм соймі ніколи не приїде (загальне признание на правці!).

Велка курія повинна лишити ся і то в такій самій силі як доси. Повинна також бути і курія міст. Сільських виборців не треба лучити разом бідніших з багатшими, нехай кожда група має репрезентацію своїх інтересів. Русинам дамо тільки послів, кілько їм належить ся на основі оплачуваних ними безпосередних податків і інтелігенції. Не хочачи обнизити поваги польского кола у Відні, бєсїдник єму закладає, що допустило до відшкодованя за торговельний договір в Румунїю. Сєго не закрєє ніяка бляга по дневниках, ані вапаста на намісника. Факт остане фактом; одвічальність за него спаде на партію, котра в краю така бундючна а у Відні така похила.

П. кс. Стояловський наводить статью Przeglad u, в котрій сей дневник жалує ся на обниженє уровня сойму. А прецьмь в тім соймі консервативна більшість як правила тому лїт 40, так і далі править і певно спокійно буде правити аж до 1913 р. Дивно, що й правіця признає, що в краю щось недобре. Стоїмо супроти недобору. Заострила ся руска справа і найліпші голови працюють, щоби її — ще більше заострити.

Заострила ся і жидівська справа (сионїстична) і показує ся, що той старий антисеміт Стояловський таки говорив правду, коли остерігав перед Жидами. Перед нами вже трета фінансова катастрофа по селянськїм банку і Касї ощадности прийшла черга на «Bank parcelacyjny» — тільки що про се банкрутство тихо, бо то банкрутують союзники консерватистів. Одвічальности за лихий економічний стан краю опозиція прийняти не може, бо консерватисти правили безглядно.

Яко чоловік над гробом, хоче відбутти генеральну сповідь з консерватистами, причім знає, що має на думці передовсім станчиків, бо інші, придержуючи ся принципу сліпого послуху, ішли все для самої карности туди, куди їм казали.

Бєсїдник закладає станчикам 7 грїхів головних. Передовсім умове лїнївство, бо не дбали о поступ, а вистарчав їм принцип, що «консерва» то сьвята річ і quieti non movere. Коли бєсїдник перед 20 роками радив провідникам, щоби станули на чолі народа, — всі єму відмовили. Коли однак потім проявив ся народний рух, зробили другий грїх, що хотїли єго насильством адусити. Се не удало ся і прийшов третій грїх, що хотїли до сєго ужити «духовного меча». Сей фальшивий крок причинив ся якраз богато до виплеканя радикалізму. Але народний рух все те проломив і вкінці нард дістав ся до сойму. Тодї сьновнено новий грїх, що примінено до народного руху принцип: «Divide et impera». А що найбільше бояли ся якось сторонництво християнсько-народного, то почали піддержувати якраз радикальнійший відтінок. Прийшло загальне голосованє і тоді консерватисти зробили таку похибку, якої бєсїдник ніколи не був би сподївав ся по потомках лицарів, а саме стали трусами і почали годити ся з тими, котрі недавно ще говорили: «Вашими черепами вимостимо улицю». А вкінці дійшло до найбільшої похибки, що консервативне сторонництво, як божок Сатурн зїло свої власні діти, а саме принцип солідарности «кола» і необнижуваня достоїнства єго презеса. Все говорено про традиційну політику кола, яке їде за правительством. Тож стійте і не рушайте ся після вашого принципу: «Stoimy i stać chcemy», — а не критикуйте кола польского, що держить ся власне вашої політики.

З уст пос. Гупки упало слово: Усєму винно сторонництво, що верховодить в колї. Котреж то сторонництво? (Пос. кс. Пастор: Людовці!) Хьба людовці? Є їх 20, мають консервативних протекторів, котрі, борони Боже не дозволять торкнути волоска Стапінського. Аби був найзлібніший чоловік, а як не людовець, то до жадної комісії не увійде, треба вибирати Млєчка, щоби укладав карний закон. (Пос. Кєндзьор: А хтож, Фіак чи Добія?).

Пос. Стояловський що до реформи годить ся в многім з п. Гупкою, але хоче демократизації реформи. Для него було би идеалом заведенє т. зв. «Interessenvertretung», тоді н. пр. не хибувало би тут представників так важного стану як народне учительство. Виступає проти розтечи між демократичними групами і кінчить окликом: «Поляки без ріжниць стану і заводу, лучім ся!»

П. Гурский (конс.) обгєворював справи кравєвої адміністрації та упромисловленя Галичини.

П. Гупка заявляє для усунєня непорозуміння викликаного промовою, що він висказав свої власні погляди.

Відтак маршалок відложив засіданє до 8 год. вечером.

На вечірнім засіданю забрав слово о. Сенник

На початку о. Сенник виправдував ся, що не промовляє московщиною ніби то не тому, що її не знає, а щоби маршалок не відобрав єму голосу. Але о. Сенник певний, що приїде час, коли в сїй палаті заговорить «руський» язык. Потім бєсїдник пояснював, як у Галичї і взялись Русини. Спершу жив тут нард «руський», але Стадїон, прикликавши до себе провідників

того народу, всякими погрозами присилував їх прийняти назву Ruthenen замість Russen. „Руський“ народ не хоче зватися Ruthenen. Се сильний дуб з трома галузями, з котрих одну треба назвати малорускою, другу великорускою, третю білорускою. Як фізики розкладають совішне світло на 7 красок так і „руський“ наріч містить у собі всякі діалекти, а всі концентруєть ся в однім „руськомъ“ літературномъ язичі“.

П. Старух: Але ви его не вмієте!

П. Сеник заявляє, що „отвѣчати“ п. Старухови, низше его достоїнства.

П. Старух: А для мене не є се честію говорити з тим — хто ограбив хлопів у Жидачеві...

Маршалок: Прошу не перебивати бесідника!

П. Старух: ... котрий був агентом Банку...

П. Сеник запевняє, що се видумки Старуха, але того не настрашить ся, бо говорить не в своїм імені, а в імені тих, котрі суть одної з ним думки.

Бесідник запевняє, що українофільську ідею сотворила Поляки, головою Духицький, і ту ідею перенесено до Києва. Так розділив ся „руський“ народ, а виявилось се в соймі 1890 року в протівних заявах Романчука й Антоневича. За признане українофілами відступників введено фонетику до шкіл. Тому о. Сеник посилав свого сина до німецької гімназії. Після заведеня фонетики перепечатувано нею книжки, а всіх протівників тої роботи називано старорусинами або москвофілами або москалями. Один український сулент перед москвофільськими учениками виводив навіть походжене вислову „хрунь“.

Отже о. Сеник протестує проти називаня его сторонництва москалями, але неправда, наче би оно зраджувало за рублі! Бесідник рішучо заявляє, що „Русско-народний клуб“, „исповѣдує“ національне і культурне „єдинство“ з „руськимъ народомъ“ і домагає ся науки московскої літературної мови.

Др. Король признає тільки культурне „єдинство“ з „великорусскимъ народомъ“ а клуб Сеника єдність культурну й національну. Єдності політичної й релігійної з „великорусскимъ“ народом оба клуби не признають.

П. Старух: Вічная память!

П. Сеник: Клуб наш голосувати буде „против бюджету“ а що до „Вічная память!“ то побачимо, кому скорше суджено.

П. Гальбан (конс.), промовляв за краввою автономією і заперечував, наче би він іменем правительства конферував з Русинами та обіцював рускі гімназії.

О год. 1/2 12-ої замкнув маршалок засіданє.

60-те засіданє д. 15-го січня 1910 почало ся о 10 1/4 рано.

Пос. Цюхнівський перед дневним порядком з нагоди страйку учеників промислової школи, запитує, що думає маршалок зробити, щоби змінити той закон, до міст не допускати неукваліфікованих майстрів.

Маршалок заявив, що на се відповість при иншій нагоді. Прийшла відтак на чергу 1-ша точка днев ого порядку: внесенє посла (всепольского) Скарбка, такої основи:

Від черги літ появляють ся в соймі внесенє на засновини Краєвого закладу обезпеченя худоби від пошести і випадків. Сойм признавав важність справи і лише брак потрібних на те фондів здержував его від засновин так потрібної інституції. Супроти того, що ц. к. правительство установило тепер фонд 5 мільонів корон на пособлюванє годівлі і збуту худоби і коли оно для осягненя тих цілий признало потребу пособлюваня краввям закладам обезпеки худоби, проте належить жадати, щоби з того фонду відділило ц. к. правительство кравви потрібних фондів на засновини і веденє краввого закладу обезпеки худоби від випадків і пошести. Після обчислень будуть вносити кошти краввого закладу обезпеки худоби в разі усталеня максимум премії 2% обезпеченої вартости около 250.000 корон річно; таку квоту повинно ц. к. правительство виділити краввому яко підмогу на засновини і веденє кравво закладу обезпеки худоби від випадків і пошести річно виплачувати. Наколи придбанє тої підмоги супроти ясних постанов закона про пособлюванє годівлі і збуту худоби не улягає найменшому сумнівови, отже відповідає гроза надмірного обтяженя краввих фондів коштами засновин закладу краввої обезпеки худоби, повинен високий сойм ухвалити як найшвидше засновини такого закладу. Супроти того підписані вносять ухвалити: Прилучений статут краввого закладу обезпеки худоби і таку резолюцію:

Взиває ся ц. к. правительство, щоби з фонду призначеного на пособлюванє годівлі і збуту худоби уділювало виділову краввому річну підмогу в висоті 250.000 корон на краввий заклад обезпеки худоби від випадків і пошести.

Супроти сего внесенє з протестом укр. руского клубу виступив др. К. Левицкий в фор-

мальній справі і заявив, що таке саме внесенє поставив гр. Скарбек 6. жовтня 1908 р. а палата приділила его комісії для хліборобских реформ. Коли отже таке саме внесенє находить ся в комісії, не можна его в друге поміщувати на дневним порядку, тому домагає ся, щоби маршалок сю точку усунув з дневного порядку. А коли внесенє не може бути тепер предметом самостійного поступованя, то й резолюція після регуляміну не може бути предметом самостійного поступованя а повинна бути передложена до розправи над головною справою. Справа обнята резолюцією не належить навіть до обсягу діланя сойму, бо державний закон з 30. грудня 1909. Взд. ч. 222 признає виключне право розділюваня заповог з відповідного фонду министерству рільництва, котре має засягнути осуду краввого виділу і головних рільничих організацій. Тому краввий маршалок повинен усунути ту справу згід обрад сойму. Колиб сего домаганя не узгляднено, то рускі послы закладають рішучий протест проті такого поступованя. (Оплески руских послів).

Маршалок гр. Бадені відповів, що висловлена пос. Левицьким засада, наче резолюція не могла бути предметом самостійного внесенє, є для него зовсім нова, не находить ся в регуляміні і не може его обовязувати. До того внесенє пос. Скарбка не є тотожне з попередним его внесенєм і для того не може сему послови відняти права ставити его в сій палаті. По третє, о скільки ходить о обсяг сойму в справі порушеної в тій резолюції, то сойм в кожнім часі має право візвати правительство, а правительство дуже широко користуєть ся права узгляднювати резолюції або ні. Але щоби соймови не вільно було чогось домагати ся, то краввий маршалок не може обмежувати прав сойму. Тому краввий маршалок не може узгляднити бажаня пос. Левицького.

Пос. Скарбек мотивував відтак се внесенє, щоби его відослано до комісії для хліборобних реформ. Пос. др. К. Левицкий зажадав в друге голосу в справі формальній і пригадав, що аналогічне попереднє внесенє того самого посла передано краввому виділову і тому він домагає ся передати се внесенє краввому виділову, щоби він здав з него звіт ще в сій сесії.

Більшість ухвалила відослати внесенє до комісії. (Пос. Макух кличе: Всепольська віроломність!).

В дальшій розправі бюджетовій забрав слово провідник галицьких Москалів, пос. др. Дудкевич, зазначив невірність бюджетового положеня і перейшов до руско польского спору. Пригадав він вторичні виводи пос. Яворского й Пінвського, котрі бажали витвореня партії, з якою Поляки могли би говорити і заявив, що така партія вже й витворила ся зпоміж москвофільів. Але се поділили ся лише послы, котрі вийшли тут від „руського“ народа а не сам наріч за політикою москвофільських угодовців ніколи не піде. Польскі речники вторік вимагали, щоби відділили ся рускі умірковані живла, а сего року не вдоволяють ся вже окликом; divide, але додають до него ще impere, бо пос. Гупка приказує, якою має бути та нова партія. Та се не доведе до нічого, бо Поляки мусять годити ся з таким „руським“ народом, як він є, а не з таким, який би мав бути після польскої реценти. Переконавши ся в останних часах, що на нічо не здали ся умови з пок. гр. Потоцьким, станув бесідник на становищі, яке від давна займають послы, що заступають „самостоятельность юга“, та заявив, що Поляки повинні розвращати ся з думкою, мов би наш наріч був їх власно стією і тому повинні покинути польщенє Русинів-дівинників, загрожуючи при тім недвозначно димстою „зарубежних“ опікунів москвофільства. Подлякам небезпечно поклякати ся в гнобленю руского народа на права историчні, бо той самий атут можуть виграти проти них ті, що „кь сожалѣнію“ розібрали Польщу. Після слів бесідника Полякам не слід приміняти до Русинів ані системи уступок, ані угод, а треба із віддати лише те, що забрали від нас. По сім маявє речник „русько-народной організації“, що не боїть ся погроз гр. Пінвського, що буде поборювати русского народного духа, бо приклонники Дудкевича се вже не „рутенє“ з 1848. р. Досі они жили житєм анімальним, але тепер гнобленє не боїть ся, бо живуть вже одним житєм з цілим „руськимъ“ народомъ. Польскій спільности національній протиставлять они русекую, польскій науці й літературі „руську літературу“ й науку“. При тім усім бесідник вірїкає ся „росийської государственности“ і зносить з росийськими офіціальними кругами і попав в речника укр. клубу, котрий вторік посудив галицьких москалів за зирканє поза межі Галичини. Українцям сего не годить ся робити, коли они кинули назву св. Руси та радїб з Галичини сотворити український піємонт. Бесідник запевняє Поляків, що его партія не руководить ся ненавистю та на надїє ся, що его промова прояснить „польско-руськія отношенія“, бо доки Поляки не зречуть ся своїх историчних „прав“ до Русинів, доти ні один голос руского народа не буде голосувати за бюджетом, який є висловом кривди

русского народа. (Пос, Миронюк-Заячук і о. Сеник плещуть).

Пос. Гломбінський боронив ся перед нападами консервативів.

Він жалував ся, що нападуть віденське коло і відкопують его значінє й народну солідарність. В парламенті становище кола через опозицію Українців і соціальної демократії скрутніше як давно, тому й менші успіхи его політики. Що до розділу рільничих підмог запевняє, що коло нічого не зробило проти інтересу польского, а рівночасно впеvняв Русинів, що коло додержить того, що обіцяло та не допустить єя фельонії. При тім признає, що правительство не дало такої заяви в рільничій комісії, як бажало Коло, але сойм має право давати інструкції краввій власті що до розділу субвенцій. Жалкує, що українські послы не звернули ся з домаганями прямо до Кола і впеvняє, що оно хоче удержати найліпші зносини з обома репрезентаціями Русинів і у внутрішній справі Русинів не вдає ся. Польско-рускої справи не може поладити ні парламентарне ні соймове Коло, се повинні зробити оба народи!

Пос. Рутонский вказав на те, що польско-руська справа стоїть на тім самім місці, що й давно і обговорював фінансові реформи й значінє промислового банку.

О год. 3/4 2 відпочив маршалок засіданє до 8 год. вечером.

Просимо вігхобити передплату.

Новинки

— Календар. Ві второк: руско-кат.: Теопатія муч.; римо-кат.: Приски. — В середу: руско-кат.: Богоявленє Господне; римо-кат.: Фердинанда.

— Князь Макс Саский, професор теології на фрібурскім університеті, прибув в пятницю рано до Львова, як гість Експ. Митрополита гр. Шептицького. На дворці привтали его Експ. Митрополит ректор духовної семінарії о. шамбелян о. др. Жук. Князь Макс перебує у Львові близько місяць і з вишнім днем починає виклади в рускій дух семінарії на тему обрядів східної церкви. Крім сего буде князь Макс в певних годинах сповідати в перкві св. Юра на мовах німецькій, французейкій і англійській.

— Новий розпорядок що до складаня іспитів на богословских виділах видало министерство просьвіти. Розпорядок заводить річні іспити замість піврічних і установляє окремі іспитові комісії.

— Русини в Румунії. П. Микола Ковцун, учитель в Гропані, почта Бачківці (давнійше в Сивіях долинних коло Серету) пише: В північній Румунії (Молдаві) є велике число громад з населенєм чисто руским, а ще більше з населенєм мішаным руско-румунським. Поодинокі рускі родини можна подибати не тільки по селях але і по містах. В дорогійскім зглядю мігайльським округі є остьакі чисто рускі села: Такулі або Верекія, Турьска, Влинешти, Семеніче, Власи-нешти, Кіндешти, Леворда, Тудра, Помурла, Ракіта альба і Корпач; мішані громади: Рудешти, Бернаге, Чомуртани, Замісте, Таращани і Міток, Поодинокі рускі родини живуть в Мігайленах, Дорогої, Бугачу, Ботушанах, Граменцях, Пашканах і Синауц де жос. Се очевидно не всі рускі оселі а лише ті, що лежать близько буковинської границі. Чи три села наведені в 259 ч. „Руслана“ (Башнешти, Маморніца, Ригорози) дійсно суть рускі і чи взагалі назви сих трох сіл не є перекручені, сего на жаль я не міг провирити. Коби то чоловік мав троха гроший, то обіхав би Румунію підчас вакації і довідав би ся і про инші рускі оселі докладнійше. Небавком сподію ся знов подати дещо про Русинів в Румунії а тимчасом звертаю ся до земляків з запитом, чи не вартоб нам призадумати ся над приватними рускими школами в Румунії. — Микола Ковцун.

— О. Андрій Глинка, парох Ружомберка на Словачині, перебує вже треті свята Рождества Христового у в'язниці сегединській. Від коли Ватикан звіс наложеноу на него єпископом арвієм суспензію а divinis, привернув єму всі права священячі і узнав его парохом Ружомберка, чє ся здоровшим і не відчуває вже так дуже свого прикрого положеня. Мимо того, що вже 9 місяців минуло від того часу, як Рим орїк, що правда по стороні о. Глинка, єпископ Парвій не зачав ще звичайного канонічного процесу, як сего зажадав Рим — отже видно, що єпископ не думає таки того робити, не маючи до того жадних справедливих підстав і рад нерад мусять дальше узнавати о. Глинку парохом ружомберским. По увязненю о. Глинка усунено з дому парохіяльного его меблі і инші річи і зложено в якімсь складі громадскім. Недавно дістав о. Глинка візванє, зби заплатив за переховок

своїх річій, а коли сего не хотів зробити, за скаржено єго перед судом. На розправі сказав об'ронець, що с. Глинка аві на хвилю не перестав бути парохом і що через те він сам має право домагати ся відшкодованя від того, що казав єго річи винести. Після сего громада відступила від жалоби а річи якимсь способом знов знайшли ся в парохійнім демі. О. Глинка має опустити в'язницю 23. лютого 1910., але можливо, що затримають єго дальше в слідчій в'язниці, бо вже від 1½ року приготавляють против него новий процес прасовий за статю з перед двох літ в „Словенськм Тижденіку“, хоч не можуть доказати єму авторства тої статі.

— **Дневникарство на Буковині.** З нагоди завішення „Буковини“, одинокого українського журналіста в тім краю, вартя згадати, що в Чернівцях виходить п'ять щоденних німецьких часописів а то: Урядова Czernowitzer Zeitung, орган вільнодумних Німців Bukowiner Nachrichten і три приватні жидівські журнали обчислені на зиск: Czernowitzer Allgemeine Zeitung (редактор адвокат Менцель); Czernowitzer Tagblatt (редактор др. Клігер) і сніоністична Volkswehr, орган д-ра Штраухера — окрім того 3 часописи, що виходять 3 рази на тиждень: Bukowiner Volksblatt орган хр. соціялів і Bukowiner Post, орган буковинських Русинів. Окрім сего, виходять на Буковині чотири політичні тижневики: в Чернівцях соціялістична Volkspresse і Freie Lehrer Zeitung, орган певної групи нар. учителів (не педар. але політ.), в Кімполонгу прив. жидівський Gebirgs-Journal а в Сторожинці також пр. жидівський Bukowiner Landesbote. Румуни вправді мають окрім одного політичного тижневика для народу лише ще газету „Patria“, що виходить два рази тижнево, а зате виписують дуже охотно румунські журнали з Румунії.

— **Межнародна злодійська пара,** звісна також у Львові і в Чернівцях „співачка“ з тінгель-танглів Міхалеску і „студент“ Льюпеску обов з Румунії, ставали сими днями знов перед судом в Берліні. Та пара украли була 15. грудня 1907 р. в однім з ювілерських склепів колю вартости звиш 28.000 К і ще інші дороговці, а відтак втекла до Відня, звідси до Львова, а відтак і до Черновець, де панну Міхалеску прихоплено. Она тоді чим скорше „поїла“ всілякі діаманти, а поліція боячись, щоб она не дістала з нестриваючі великих болей, дала їй ліку на прощивеніє і так діаманти видобуто знов у тої незвичайної копальні. Панну Міхалеску засуджено тоді на три роки криміналу, а єї спільник мусів насамперед відсиджувати у Відні кару за якусь велику крадіж. Аж коли відсидів, відстали єго до Берліна і там знов судили. Єго спільничка виступала лиш як свідок і старала ся єго по можности боронити. Нічо однак не помогло, бо Льюпеска засудили також на три роки криміналу.

— **Послюбні подорожі.** Американські мільонери не вдоволяють ся 2- або 3-місячними послюбними подорожами на Рівієру, але вишукують собі особливі подорожі. От один Американець Макс Фляйшман вибрав ся з жінкою по вінчанню на власнім кораблі на Північний океан, щоб провести там час одного року на ловах на ревіфери, фоки і білі медведі. Молоді супруги привезли з півночі справді багату добычу убитих звірят. Француз Лесден по звичаю з багатого Американкою поїхав до Тибету на кілька літ. Їх подорож виносила поверх 5.000 км. і мала немало пригод, які відтак Лесден описав.

— **Замах на лікаря.** У Відні виконано оводі революверовий намах на лікаря проф. Александра. Др. Александер оперував перед 5 літами ніс кравецькому челядникови Сукупови. Пациєнт був з операції невдоволений і заскаржив проф. Ал. о 20.000 К відшкодованя. Однак програв процес в трех інстанціях. Оводі напар Сукупи на лікаря і стрілив до него двічі з револьвера, але оба стріли хибали. В тій хвилі надбіг поліціант. Сукуп змірив ся до него, але поліціант ударив єго по руці і витрутив оружя, а потім арештував злощинця.

— **Воздушна фльота Росії.** Комісія інженерів при міністерстві війни в Петербурзі обробила плян будови воздушної флотії, в якій склад вийде сім баллонів з кермою, кількох машин до літаня, біплян Фармана і двох біплянів Врайта, які сими днями мають прибути до Петербурга. На просторі межі Петербургом а Варшавою що 150 або 200 верстов будуть побудовані стації, себто великі шопи до перехованя баллонів і машин до літаня.

— **Нове Зеркало,** сатирично-гумористичний двотижневник, почав виходити у Львові, ул. Шептицьких 15. Видає Гр. Іванів.

— **Дрібні вісті.** Пос. Скварко по суботній промові в соймі, яка тривала близько 2 години, захорував і мусів відіхати до дому. — В селі Незджець коло Березова відобрав собі житя, підрізавши бритвою горло, окінч. студент прав і торговельної академії Андрій Точек. — Прив. гімназія Петеленца у Львві дістала право прилюдности на рік 1909—10 для клас I—III.

Оповіді.

— **Іменована.** Президія гал. кр. дирекції скаргу іменовала податковими завідателами в IX кл. ранги отсих податкових офіціалів: Й. Заславського, Ів. Голяньського, Й. Маєрекого, Ст. Крженьського, Гр. Венгжиновича, М. Вілюша, Ів. Михаліка, Й. Грандовського, М. Герчака, К. Гефтера, П. Бохеньського, Вл. Ринкаля, Ап. Залачевського, Ів. Репчівського, Вл. Дораца, Г. Іваницького, В. Рудермана, Ст. Горняка, Ів. Пісєцького, А. Щенського, Фр. Гаврана, Т. Гаванського, А. Орнштайна, П. Гальського, Ів. Венгжиновича, Т. Лепуцького, Ів. Рожаловського, Вол. Коморовського, В. Геназерського, Ів. Слівинського, П. Попілку, Ан. Цимму, Фр. Зугика, Гр. Ганкевича, Вл. Барана, Ант. Вендекера, Т. Терлецького, Ад. Левіцького, Ст. Коччинського, Бр. Шибальського і Й. Шайгера.

Іменована в судівництві. Цісар іменував радниками двора у Львові: Вол. Півочкого, Стан. Крушельницького, Ів. Кіліяна і Теод. Стефанелліго та першого прокуратора Вікт. Півочкого в Тернополі — Радниками висшого суду краєв. іменовані: Йоак. Томашевський і Йос. Пашкевич в Сяноці, Ант. Кавчинський в Тернополі, Стан. Вербицький у Львові, Фел. Бернацький в Коломиї, Генр. Горальський в Стрию, Стан. Новодворський в Коломиї, М. Федивський і Йос. Рейхерт у Львові, Ем. Прокопович в Сучаві, Йос. Грохович в Перемишлі, В. Мромліньський і Каз. Янке у Львові, Сьвят. Санковський в Станіславові, Волод. Доліньський в Золочеві, Пет. Яницький в Сяноці, др. Вал. Кафліньський і др. Евг. Шельонг в Перемишлі. — Першим прокуратором іменованій Ів. Шерф в Сяноці.

— **До VI. класи ранги** посунені отсі директори сер. шкіл: Ферд. Бостль (нім. гімн.) у Львові, Касп. Бжостович (реаль. шк.) в Коросні, Стан. Голіньський (гімн.) в Перемишлі, Роман Москва (гімн.) в Мельци, Ів. Ральський (реаль. шк.) в Ярославі, Стан. Ржепінський (гімн.) в Н. Санчи, Гіп. Парасєвич (учит. сем.) в Тарнові і Ів. Зубчевський (учит. сем.) в Станіславові.

— **Переписка редакції.** Вп. о. С. Другий фейлетон не надає ся. — Вп. М. в Ч. Спасибі за обіцянки. Прислане буде поміщене одно і друге. Дуже радо і з вдякою зробимо місце. — Вп. о. Пл. в Т. Спасибі! Помістимо в тих днях. — Вп. Прод. в Ч. Про Рус. в Рум. подамо в тих днях. Просимо й на дальше нас не забувати.

Торговельні вісті.

— **Звіт Тов-а торговельно-промислового „Сокільський Базар у Львові“** за час від 1. липня до 31. грудня 1909.

В тім часі торги львівського складу зросли о 1972 К більше від торгів за той час в минулім році. Стан уділів з кінцем: липня 6317.30 К, серпня 6376.30 К, вересня 6420.30 К, жовтня 6462.86 К, листопада 6462.86 К, грудня 6587.86 К. На уділі вливалось пересічно по 45.20 К. Стан фонду рез. з кінцем: липня 428.73 К, серпня 428.73 К, вересня 434.57 К, жовтня 436.97 К, листопада 438.17 К, грудня 452.19 К. На рез. фонд вливалось місячно пересічно по К 3.91. Стан вкладок з кінцем: липня 24.458.45 К, серпня 25.125.07 К, вересня 25.944.97 К, жовтня 27.298.17 К, листопада 26.025.17 К, грудня 26.097.17 К. На вкладки вливалось пересічно місячно по К 273.12. Від 1. липня до 31. груд. 1909 обслужено в склепі осіб 21675, то є 220 осіб денно. Склад в Стрию виказує нормальний розвій, натомість склад в Станіславові виказує в порівнаню до скількости Русинів в тім місті значнійш торги, чим склад львівський торгує від місцевого населеня. Проява ся вияснює ся більшим заінтересованем Русинів з провінцій нашим економічним розвитком чим львівських. Крім сего всі українські інституції і уряди, духовна і світська інтелігенція, адвокатські канцелярії попирають той склад.

До Товариства приступили в члени: Вн. о. Лев Гузар, Михайло Стецкевич зі Львова, С. Сахринівна а Семенова, Семенець Ев. з Камінки струм., Роз. Будзінська і Ол. Каминська з Камінки струм., Мар. Білевич з Павлова, Дм. Зінко з Холова, Ол. Кроховський з Бартокова, Вол. Завицький з Баруєва, др. В. Ганчаковський з Кракова, Тов. „Праця“ з Бучача, Мих. Данилюк зі Спиткова, о. Гавр. Боднар зі Свистільник, Вол. Яницький з Радичин, Оль. Левицька з Воднарова, Мих. Возняк зі Львова, Лук. Хемій з Америки, Мик. Тенюта зі Східниці, о. П. Білинський з Зарванці, Ант. Микитила з Черновець, Тов. „Сокіл“ в Тернополі, П. Малинович зі Станіславова, о. Вол. Семків зі Львова, Гр. Гумєнюк з Тернополя, інж. Вол. Шухевич зі Львова, др. Йос. Партицький зі Станіславова. Всіх членів є доси 195 з 289 декларованими уділами на суму К 7225.—. Один уділ виносить 25 К, вписове 2 К, порука подвійна. Процент від вкладок 5%. Для складів в Стрию і Станіславові внесено поданя о концесію на книгарню. Впроваджено нові артикули до продажи, як краватки, ковнірці, ман-

шети, білі і кольорові сорочки, палиці, парасолі, карти до граня, вовняні шапки, рукавиці і скарпки на зяму, судові друки і машини до писаня Адлера. — Дирекція.

Доповнення до статей про Мазепу.

Подав

Др. Богдан Барвіньський.

(Конець).

IV.

„Невідомий доси“ портрет гетьмана Івана Мазепи.

В тижневнику „Народний Голос“, що почав виходити з кінцем 1909 р. в Чернівцях, находимо в ч. 2. репродукцію портрету Мазепи з таким підписом: „Невідомий доси портрет гетьмана Івана Мазепи“, а там же в статі п. з. „Памяти Мазепи“ читаємо (ст. 12.) ось яке поясненє: „Тай інші памятки нашої історичної минувшини можна подібати в Батурині. У одного тамошнього селянина є мальовані дуже гарні, стародавні портрети гетьманів: Мазепи, Орлика, Дорошенка, Полуботка, Семена Палія і ин. Колись предок сего селянина був близько при гетьманови Мазепі і гетьман подарував єму сі портрети. Між сими портретами образ Мазепи не відомий доси. Ми подаємо відбитку з него, дякуючи за се д. Василю Різникову з Копотоп, котрий прислав нам фотографії з того портрета і інших історичних памяток з Батурина та деякі цікаві вісті про них“.

Отся замітка може бути хіба доказом невеликої критичности єї анонімного автора, чи єго інформатора. Довідуємо ся з неї, що сей „невідомий“ портрет Мазепи дарував сам гетьман предкови якогось селянина з Батурина попри портрети Дорошенка, Орлика, Полуботка, Палія і ин. Цікаво, що Мазепа дарував гетьманські портрети людий, які були гетьманами вже після єго смерті, от як Орлик та Полуботок. Шкода, що не згадано ще, які то „інші“ портрети дарував Мазепа предкови сего селянина, а довідали би ся ми може, що між дарованими Мазепою портретами є навіть портрет останнього кошового Кальнишевського, що вмер 1803 р.

Чимало статей писано про портрети Мазепи, з яких можна було досить докладно довідати ся про різні типи портретів, уходячих за портрети Мазепи. Та й репродукції тих портретів не всі недоступні ширшому загалови, що більше, деякі з них, хоч не зображають Мазепи, ажнадто спопуляризовані та уходять за портрети сего гетьмана. Маю тут на думці т. зв. „Бекетівський“ тип, а передовсім академічний портрет кисти Нікітіна, спопуляризований Бантиш-Каменським в єго історії (2, 3 і 4 вид.), а уміщуваний потім часто в різних книжках, про які я вже поперед згадав, н. пр. в „Ширятинській Ластівці“ (2 вид.), в книжках Павловського, Трачевського, Корвова, Коваленка. Фотографічну знимку образа Нікітіна подала часопись „Мір Искусства“ (1900 р.).

Аж тут нараз появляє ся в „Народнім Голосі“ портрет гетьмана Мазепи „невідомий доси“. І щож се за портрет? Се нічо иншого, лише лиха копія академічного портрету, який рішучо відкинули вже яко не — Мазепиний портрет Лазаревський і Уманець, а останній писав про него, що є се „что-то среднее между бандитомъ и старымъ гречкосіемъ“. Хто лише раз бачив репродукцію сего портрету хоч би у Бантиш-Каменського, зображаючу чоловіка о гидкім лиці, з розхрістаним кафтаном, сей не буде довго надумувати ся, а признасть „невідомий“ портрет Мазепи в „Народнім Голосі“ загально відомим „Бекетівським“ типом. На портреті в „Народнім Голосі“ бачимо не осьвіченого гетьмана з двірською огладою, а якогось козака — нетягу.

Нам відомо вправді, що н. пр. музей Тарновського набув шаблю Мазепи у козака в селі Бахмачи (чернігівської губ.), але є на се виразний доказ, бо автограф Мазепи на вістря шаблі: „Іоаннъ Мазепа 1665“ (Каталогъ ст. 44, ч. 134). Щож дотикає згаданого висше „невідомого“

портрету, автор статі про него, чи його інформатор, опирають ся на сумнівній родинній традиції якогось селянина, не постаравши ся розслідити, о скільки вона вірна, чи справді відповідає їй старина сего портрету, а що більше, не знали зовсім, що се загально відомий тип ніби то Мазепино портрету. Обережність і критичність не булаб зашкодила в тім випадку.

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТОН.

Кирило простує.

На підставі всіх патентів і параграфів радикальних я, Кирило Переверниголова, жадаю, не прошу, бо радикалам все належить ся — отже жадаю уміщення сего сиростованя:

Тото все, що вам моя баба наторочила про мене, то так, аби не збрехати, то від одного кінця до другого сама неправда.

Она там говорить про якусь герезію в читальни, а то хіба тільки герезії там було, що я читаючи газету замість «в політиці» — прочитав «в потилиці», а се тому, що мені від одної чарки «мочної» літери в очах скакали.

А що моїй бабі тота герезія так дуже подобалась, то я повторив сю герезію таки того самого вечера дома на єї потилиці. Розумно?

Она каже, що у мене дома пекло завело ся. Що до того пекла, то ми чули на вічу в Бзуполи від ученого пана таку науку, що пекла вже не буде, бо пани ліси понижчили. Отже нема дров, нема пекла! Розумно? І я клею ся на чесну бороду свого атамана, що в мене нема пекла, бо я так газдую, що і в зимі не маю кавалка патика коло хати і нема чим затопити. Се посьвідчить і моя баба і мої діти, котрі цілу зиму від студени аж січуть зубами. І то має бути пекло? Таж вони кажуть, що в пеклі горячо! Що до мене, то я пекла не бою ся і гриюсь у коршмі! Розумно?

Що я своїх дітей не вчу молитись, то се, аби не збрехати, правда, бо молити, просити, се противить ся радикальній програмі, бо як я вже сказав, радикалам все належить ся без просьби, без молитви. Розумно?

Се брехня, мов би я ходив полювати на дикі свині, що риють бараболлю! Я куди инде ходив! А що не казав сего своїй бабі, то що? Чи я маю перед нею сповідати ся? Ха, ха, ха!

Я як ще і сповідав ся колись, то і попови при сповіді ніколи правди не говорив, не то, щоби тепер перед бабою сповідати ся. Тож кажу: не ходив я у Ліски до диких свиний, а до радикальної читальні до своїх товаришів. Не ходив я до тих, що бараболлю риють, а там, де газети читають! Розумно? А преці як славні товариші радикали читають, то се чей не є то само, що дикі свині риють. Розумно? Як могла дурна баба так одно з другим помішати?!..

А що я повертав по дорозі до Доні на товариську нараду, то що? То в очах дурної баби се таким страшним видає ся, а в нашім славнім товаристві то чи він, чи она, то вільність, рівність, братерство і я сего держу ся. Розумно? Завидує дурна баба Доні, що єї всі пани з міста знають.

А знають, бо она славна товаришка! А славного кождий знає! Чому моєї баби пани не знають?...

Дурна баба вакидає ся на Доню, що она покрилась без чоловіка. Або то ніби она тому винна, що не має чоловіка? То тим славніша товаришка, що хоть не має чоловіка, а дав собі в світлі раду! Розумно?

Моя баба розлютилась страшно, що я цілував Доню!

Дурна баба, тай тільки! Ми радикали повиучували різні патенти, тай параграфи, але такого патенту, щоби не вільно цілувати Доні, чи иншої товаришки, то ми не знаємо! Чи то люди з людьми не цілують ся? То ніби чому би мені не вільно поцілувати моєї славної товаришки Доні? Розумно?

Хвалить ся дурна баба, що веадила мені фляшку з горівкою з всеї сили межі очі! Отже

се також брехня, бо хоть баба цілела межі очі, то вцілила понад очі! Гадала, що голову мені розіб'є, от що!

Не тіш ся, дурна бабо, бо не голова від фляшки, а фляшка на голові трісла, а як же! А що мені в шпитали не голову, лише шкіру на голові «ренарували», то гадаєш, дурна бабо, що хто буде шпиналь платити? Ти, ти, зі свого вина, бо я нічого не маю!

А що? Чия справа горою? О, з Кирилом Перевернигологою не зачіпай ся!

10. січня 1910.

о. Григорій Селяньский.

Телеграми

з дня 17. січня.

Прага. Дневники пишуть, що чеський сойм буде скликаний без огляду на перебіг конференції.

Петербург. Начальник м. Одеси, ген. Толмачев, став іменованим помічником (заступником, генерал-губернатора Фінляндії. (Ген. толмачев є зв'язним говителем українства).

Кольонія. До Köln. Ztg доносять з Царгорода, що Порта приготвила 12.000 війська до висилки на Крету.

Тижневий звіт

Торговельної і промислової палати

про ціни збіжжя і продуктів у Львові від 3. до 9. січня 1910:

	за 50 клг.
Пшениця	13.15—13.40 К
Жито	9.20—9.45 К
Ячмінь броварняний	7.30—8.15 К
Ячмінь на пашу	7.10—7.50 К
Овес	7.25—7.50 К
Кукурудза	0.00—0.00 К
Просо	0.00—0.00 К
Горох до вареня	10.75—12.50 К
Горох на пашу	9.00—9.50 К
Бобик	7.05—7.30 К
Ковюшина червона	68.00—82.00 К
Ковюшина біла	75.00—88.00 К
Ковюшина шведска	70.00—85.00 К
Тимотка	27.00—29.00 К
Ріпак зимовий	13.00—13.40 К
Насіне конопл.	00.00—00.00 К
Хміль старий	00.00—80.00 К
Хміль новий	205.00—225.00 К

РУСИНИ! Жадайте у всіх трафіках, торговлях і крамницях лише туток і паперців з першої галицько-руської фабрики Евгена Біліньского в Збарзжі.

З доходу сеї фабрики йде 35% на будову церкви в Сеняві, 10% на школи і бурси тов. педагогічного, а 5% на сироти і вдови по св'ященниках.

Держім ся поклику:
Свій до свого!

Colosseum

в пасажи Германів при ул. Соняшній у Львові.

Нова сензаційна програма від 16. до 30. січня 1909.

Щоденно о 8. год. вечер представлене. В неділі і св'ята 2 представлення о 4. год. по пол. і о 8. год. вечером. Що п'ятниці High-Life урпредставлене. Білети вчасніше можна набуті в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

Образи Шевченка, Хмельницького, Котляревского, Лисенка від 6—200 К. Фігурки з гіпсу а 80 с і 1-20 К, Краватки, герданц, сорочки, фартушки, шапки сокілські і козацькі, альбоми, перфуми, спінки, брошки і шпильки з гербом, тутки і паперці різного рода поручають. — Склади „Сокільского Базару“ у Львові, Стрию і Станіславові.

ПЕТРО ІВАН СЕНЮТА

артист-маляр,

одинокий руский концес. декоратор перков. і нач. директор Тов а для розв. рускої штуки у Львові

приймає всякі замовленя входячі

в обсяг прикрашуваня церков.

Львів, ул. Льва Сап'іги 85. I. п.

112(8—20)

Телефон 788. — Конто щадниці поштової 25.261.

Товариство взаїмних обезпечень

„Дністер“

у Львові, ул. Руска ч. 20. (власний дім).

приймає обезпеченя будинків, збіжжя і знарядів господарских, від шкідливих під корисними услівями,

числить умірковані премії за обезпеченя,

ліквідує шкоди безпроволочно по пожарі,

уділяє обезпеченим членам з річної надвижки звороті.

За рік 1908 припадає на користь членів зворот 15%.

Поліси „Дністра“ приймає при позичках Банк краєвий у Львові і в Чернівцях, Галицька Каса Ощадности, Руска Щадниця і інші каси ощадности.

Через „Дністер“ можна асекуровати ся на житє в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові. Інформації до обезпечень уділяють агенції „Дністра“.

Зголешеня письменних господарів о агенцію приймають ся тільки з таких громад, де єще не робить инший агент „Дністра“.

Фонди „Дністра“ 31/12. 1908 виносять: Фонд резервовий і резерва премій К 1,865.540.—; инші фонди К 458.564.—; разом К 2,324.104.—

Канцелярії Товариства отворені для сторін від год. 8—3.

Розклад залізничних поїздів

важний від 1. мая 1909.

До Львова приходять з	рано	перед пол.	по пол.	вечер	в ночі
Краков	5:50	8:55	1:30	5:45	9:50
Кракова	7:25	9:50	—	8:40	2:30
Тарнога	—	—	1:10	—	—
Підволочиск	7:20	12:00	2:15	5:40	10:30
Черновець	8:05	—	2:05	5:58	9:30
Черновець	—	—	—	6:40	12:20
Станіславона	5:45	—	—	—	—
Коломиї	—	10:20	—	—	—
Стрия	7:29	11:45	4:25	—	11:00
Пустомит	7:29	11:45	4:25	10:15*	11:00
Самбора	8:00	9:57	2:00	—	9:00
Любіня	8:00	9:57	2:00	9:00	11:45*
Рави рускої	7:10	12:40	4:50	—	—
Янова	8:05	1:15	5:00	9:25	10:10*
Брухович	7:10	10:05A	1:48B	4:50	8:20
Брухович	8:15	12:40	3:27B	5:30*	9:35B
Зимної води	5:50	7:25	1:10	5:45	9:50
На Підзамче:					
З Підволочиск	7:01	11:40	2:00	5:15	10:12
„ Бродів	7:01	—	2:00	5:15	10:12
„ Курович	—	—	11:19	—	9:39
„ Винник	8:07	—	11:19	3:26	9:39

Зі Львова відходять до	рано	перед пол.	по полуд.	вечер	в ночі
Кракова	3:50	8:25	2:45	7:00	11:15
Кракова	—	8:40	6:12	7:35	12:45
Гяшева	—	—	3:30	—	—
Підволочиск	6:20	10:20	2:16	8:00	11:10
Черновець	6:10	—	—	—	10:38
Черновець	—	10	2:23	—	2:50
Станіславона	—	—	2:50	—	—
Коломиї	—	—	—	6:00	—
Стрия	7:20	—	1:45	6:55	11:25
Пустомит	7:30	10:35*	1:45	6:55	11:25
Самбора	6:00	9:05	—	3:40	10:45
Любіня	6:00	9:05	2:15*	3:40	10:45
Рави рускої	6:14	11:05	—	—	11:35B
Янова	8:20	10:10	1:37*	3:40	6:30
Брухович	7:21	11:05	2:30B	5:50*	8:34B
Брухович	6:14	9:00A	12:41B	3:45	7:10
Зимної води	3:50	8:40	3:30	7:35	11:15
З Підзамча:					
До Підволочиск	6:35	11:00	2:31	8:29	11:32
„ Бродів	6:35	11:00	2:31	8:29	—
„ Курович	—	7:13	—	2:52	—
„ Винник	5:44	7:13	1:30	2:52	—

ЗАМІТКА: Поспішні поїзди печатані товстим друком. — *) Лише в неділі і св'ята від 10% до 18%. А) Лише в неділі і св'ята від 1/2 до 31%. — Б) Лише в неділі і св'ята від 1/6 до 30%. — В) В неділі і св'ята а від 1/6 до 30% щоденно. — Г) Щоденно від 1/2 до 31%. — З) Лише в неділі.